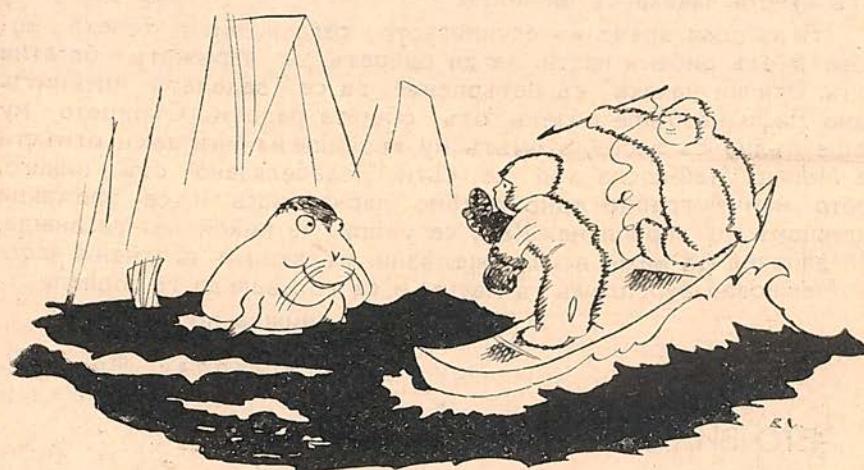

за единия край. Стрелата пъадна право въ тюлена и той попътина въ водата. Главатарът откара лодката по въжето тъкмо до мястото, дето се скри тюлена, и почна да чака. Въжето трепереше въ ръжката му. Виждаше се, че раненият тюлен се бореше подъ водата, да се освободи отъ смъртоносната стрела.

— Той не може дълго време да стои подъ водата, — обясни главатарът, — ей сега ще изплува да поеме въздухъ.

И наистина, не следъ дълго чакане Мешко видѣ до самата лодка ранения тюлен съ забодената въ шията стрела. Главатарът вдигна копието си и го забоде въ дебелото лъскаво тѣло на морското чудовище . . .

— Видишъ ли, Мешко, какъ се биятъ тюлени? — каза главатарът и завърза въжето за лодката.

— Виждамъ, виждамъ, — отвърна Мешко, — само че азъ мога да направя тая работа много по-лесно и по-бързо съ тая цевь.

И Мешко показа пушката си, а главатарът пакъ се засмѣ. Но въ това време наблизо се показва една валчеста глава и Мешко, безъ да се колебае, дигна пушката си и гръмна. Тюленът подскочи цѣль метъръ въ въздуха и се прострѣ на повърхността на морето.

— Бре Мешко, каква е тази цевь! — извика главатарът, като затискаше ушите си, които още пищѣха отъ гърмежа.

— Гледай и не питай! — отвърна гордо Мешко и се прицели въ една друга тюленска глава, която се подаваше наблизо.

Всички прекъснаха ловитбата и докараха лодките наблизо край Мешковата лодка, да гледатъ какъ той бие тюлените. Щомъ се подадѣше нѣкой тюленъ, главатарът го посочваше съ пръстъ и Мешко веднага го убиваше.

— Бре, Мешко, какво правишъ, ще избиешъ всички тюлени,